

ความจริงหนึ่งเดียว

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

การบอกว่าโดยธรรมชาติเราเนี่ย จิตของเรามีนิพพานอยู่แล้วทุกคน ตามที่เขาสอนนะ จิตของเรามีนิพพานกันอยู่แล้ว เรบอกไม่มี ตามธรรมชาติจิตนี้มีนิพพาน ไม่มี แต่นิพพานถ้ามีอยู่แล้วนะ เราต้องเป็นคนคิดตลอดไป แล้วเราจะเข้าถึงที่หมายนั้นได้

โยม : เป็นไปไม่ได้เจ้าค่ะ

หลวงพ่ : ไซ้ อันนี้เพียงแต่ว่า ความจริงหนึ่งเดียวนั้นมี เรบอกทุกคน จิตทุกคนไม่มีนิพพานในจิตเลย

แต่จิตของคนมันมีอำนาจาสนา มีอำนาจาสนาเพราะอะไร เพราะเกิดเป็นคน เห็นไหม สัตว์นี้มันไปทางขวาง สัตว์นี้ทำความดีได้นะ ท้าวโสมพะณี หมายันไปคาบจิ๋วพระปัจเจกพุทธเจ้ามาจันทุกวันนะ แล้วพระปัจเจกพุทธเจ้าต้องลาจากกัน เพราะออกพรรษาต้องไปนะ มันหอนนะ มันรักของมันนะ หอนจนมันขาดใจตาย มันไปเกิดเป็นเทวดาที่เสียงเพราะที่สุด ท้าวโสมพะณี เป็นเทวดาที่เสียงเพราะที่สุด เสียงเพราะที่สุด

เราใช้ทับศัพท์ว่าโสมก โสมกนะ ไอ้พวกโสมกไอ้พวกพิธิกร มาจากหมาหมดเลย

โยม : (หัวเราะ)

หลวงพ่ : อันนี้เพราะหมายันไปเกิดเป็นเทวดา นี่เไรบอกว่จิตที่มันเกิด จิตที่มันเกิดมันเกิดของมันได้ ที่นี้เพราะพอมเกิดเป็นมนุษย์เห็นไหม ขนาดสัตว์มันยังทำความดีของมันได้ ความดีของมัน ความดีของมัน ทำดีเป็นกุศล อกุศลเห็นไหม มันเป็นอามิส มันก็ไปเกิดตามกำลังของมัน แต่นิพพานนะ ความเข้าถึงความจริงหนึ่งเดียว สัตว์มันเข้าไม่ได้ สัตว์มันทำความดีได้ แต่สัตว์มันไม่มีสมองดีเท่ามนุษย์ สัตว์มันไม่มีโอกาสเหมือนมนุษย์

แต่เราเกิดเป็นมนุษย์เรามีโอกาสมากกว่า นี่พอโอกาสมากกว่ามันอยู่ที่เราว่าปัญญาของเรา เรามีเด็กมีลูกมีหลานเห็นไหม เด็กลูกหลานบางคนเขาวัวปัญญาดีมากเลย มันฉลาดมากเลย บางคนมีจุดยืนมากเพื่อนจะชักนำไม่ได้ บางคนหลงใหลเพื่อน บางคนไปกับเขาเลย เป็นเพราะอะไร เนี่ย ใจเบื้องหลังใจ เนี่ยทูน ทูนอำนาจาสนาของคน ฉะนั้นวาสนาของคน พอเราเกิดมาแล้วนี้ โดยธรรมชาติใจใหม่ พุดถึงทุกคนอยากมีศรีสุข ทุกคนอยากมีดีหมดอะ มันดีของใครล่ะ พอดีของเขาด้วยความเห็นผิดของเรา

ถ้าเราหาผลประโยชน์ของเราได้มากเท่าไร เราคิดว่าเรามีบุญ แต่ผลประโยชน์นั้นจะเป็นผลประโยชน์สาธารณะ คือเงินคือแก้วแหวนเงินทอง เป็นสมบัติกลางที่ใครมีปัญหาหามาได้ แต่ความคิดความชั่วเรา มันเป็นส่วนส่วนบุคคล ที่นี้พอเป็นส่วนส่วนบุคคล ที่นี้เข้ามาเทียบตรงนี้ ตรงนี้เขาวัวปัญญาของคน แล้วคิดดูสิเขามาปฏิบัติกัน เขามาทำไมกัน

อย่างลูกศิษย์ที่มาเมื่อวานเขามา เราถามว่าโยมทำผิดอะไรมา เขาก็บอกไม่ได้ทำอะไรผิดจะมาปฏิบัติ เราก็นึกว่าทำผิดอะไรมาเพราะมาติดคุกไง

โยม : (หัวเราะ)

หลวงพ่ : ศาลตัดสินแล้วหรือจะมาเข้าคุก เราถามโยมทำผิดอะไรมา ก็บอกว่าไม่ได้ผิดหรอก จะมาปฏิบัติ จันก็แล้วไป นึกว่าโยมทำผิดอะไรมาถึงจะมาติดคุก คนเขามองกันว่าทุกข์ลำบาก แต่คนที่มีความสมัครใจ คนที่เขารู้ว่าเขาลงทุนสิ่งใด แล้วเขาจะได้อะไรตอบแทนเห็นไหม นี่ใจความจริงหนึ่งเดียว

ความจริงหนึ่งเดียว จะเป็นนางวิสาขา จะเป็นอนาถบิณฑิกะเศรษฐี จะเป็นจิตตคฤหบดี จะเป็นพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เห็นไหม เวลาเข้าถึงธรรมอันเดียวกันนะ ต้องอันเดียวกัน เห็นไหม

โยม : อันเดียวกัน..

หลวงพ่ : แต่โยมพูดเมื่อไหร่ เราสะท้อนใจ บอกว่าครูบาอาจารย์ทำได้ เราเป็นคฤหัสถ์เราทำไม่ได้ ถ้าเราทำไม่ได้เห็นไหม เราเป็นคนหรือเปล่า พอเราคิดเราทำไม่ได้ปั๊บมันก็.. ความคิดของเรามันก็จะแบ่งเป็นสอง ใจใหม่ ความจริงอันหนึ่ง ความจริงของพระปฏิบัติของครูบาอาจารย์ แล้วความจริงของเราก็ควรจะมีความจริงที่ง่ายๆ ใจ ความจริงที่เราจะเข้าใจได้ใจ มันไม่มีนะ

ในศาสนานี้อริยสัจมีหนึ่งเดียว นี่พอหนึ่งเดียว การสนทนาธรรม การฟังเสียง การฟังการโต้ตอบนี้ รู้หมดละ เพราะว่าหลวงปู่มันจะบอกเลยว่า ต้องเป็นอย่างงี้ ต้องเป็นอย่างงี้ ต้องเป็นอย่างงี้ เราจะกินอาหารอะไรก็แล้วแต่ เข้าไปในร่างกายของเรา ความอึดหนำสำราญ เราจะรู้ของเรา ถ้าอาหารเข้าสู่ปาก ตกสู่กระเพาะ เราจะรู้ถึงความอึดหรือไม่อึดของเรา จะกินอาหารอะไรก็แล้วแต่ ถ้าเขาลงกระเพาะแล้วเราจะรู้ของเราว่า ในกระเพาะของเรามีอาหารหรือเปล่า เรามีความอึดหนำสำราญหรือเปล่า แล้วถ้าบอกว่ากินอาหาร ยัดเข้าไปทางหูบ้าง ยัดเข้าไปทางช่องจมูกบ้าง นั่นให้เขาพูดเขาไป เราไม่ฟัง เพราะการกินอาหารเข้าไปช่องอื่นไม่ได้ นอกจากปากอย่างเดียว เว้นในทางการแพทย์ ให้ทางสายเลือด ฉะนั้นการกินอาหารตามปกติจะต้องเข้าทางช่องปากทีเดียว

การเข้าสู่อริยสัจมันมีอยู่ช่องทางเดียว อริยสัจ ฉะนั้นพอบอกว่า มันจะยากจะง่าย มันอยู่ที่ว่าเราเองเนี่ย เราจะเข้าใจไหม เราจะเอาไหม เพราะว่าทรัพย์สินสมบัติของเรา คำว่าทรัพย์สินสมบัติ ฐานะเนี่ย มีคนหลงผิดเยอะนะ คนหลงผิดไม่ได้สองชั้น ไม่ได้อะไรนี้ คิดจะทำร้ายตัวเอง มาฟังเราบ่อยๆ เข้า เขาสารภาพเอง แล้วบางคนเวลาเสียใจมา เราจะบอกเลยนะ โยมเนี่ย โยมเหยียบย่ำตัวเองนะ ตำแหน่งหน้าที่การงาน อะไรก็แล้วแต่ที่มันจะได้มา ถ้าไม่มีโยมนี ตำแหน่งนี้เขาให้ใครละ เราสำคัญกว่านะ ความเป็นมนุษย์ของเราสำคัญกว่าตำแหน่งทั้งหมดคนนะ เพราะมีเราแล้วตำแหน่งนั้นมาใช่ไหม ถ้าไม่มีเราตำแหน่งนี้เป็นของคนอื่นใช่ไหม ถึงเราได้ตำแหน่งนั้นมาเอ็งอยู่ในตำแหน่งนั้นตลอดไปไหม เดียวเอ็งก็ต้องย้าย เดียวเอ็งก็เกษียณ แล้วทำไมเอาชีวิตของเราทั้งหมดไปแลกกับของแค่นี้เองละ

ถ้าเราเห็นว่าชีวิตเรามีคุณค่ามากกว่า โทษนะเราอยู่ตรงไหนก็ได้เนาะ เราอยู่ตรงไหนก็ได้ละ เพราะเราพอใจเรามีความสุขอะ แต่เนี่ยเพราะเราไปบีบคั้นตัวเราเองไง เราไปยอมจำนนกับความอยากของเราไง เราต้องได้เป็นอย่างนั้น พอไม่ได้เราก็ตีเสียใจ พอเสียใจแล้วนะ กลับจะมาทำร้ายตัวเองอีก มันไม่รู้โง่ก็ขึ้นนะ แต่ถ้ามันฉลาดขึ้นมาเห็นไหม เราอยู่ตรงไหนก็ได้ ใฝ่ผลประโยชน์ได้มากได้น้อยมันธรรมดา ตำแหน่งสูงกว่าก็ได้มากกว่า แต่มากน้อยมันอยู่ที่เราใช้จ่ายนะ ถ้าเรามีพอสมควร เราใช้จ่ายของเราเนะ เรารวยกว่าเขาอีกนะ เขาได้มากกว่าเราเนะ เขาใช้จ่ายฟุ่มเฟือยกว่าเราเนะ เขาทุกข์กว่าเราเยอะเลย

แล้วถ้าคิดตรงนี้ได้ปั๊บ เนี่ย กลับมาย้อนตรงนี้ เรามาย้อนกลับมาคำที่ว่า เนี่ย เราจะมีโอกาสหรือ โอกาสมีทุกคน เพียงแต่ว่าเรามองข้ามโอกาส แล้วเราทำลายโอกาสเราเอง

โยม : เพราะอะไรเจ้าคะ

หลวงพ่ : เพราะเหตุภาวะ เพราะเหตุภาวะของความคิดใจ ภาวะเนี่ย ฐานของจิตใจ ของโยมเนี่ย ยังไม่มีเวลา ยังหนุ่มยังสาวอยู่

โอะ (หัวเราะ) แล้วทำไมคนเขาถามเราบ่อยนะ สามเณร ๑ ขวบเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร การเป็นพระอรหันต์ ลูกศิษย์พระสารีบุตรนะอายุ ๑ ขวบ ไปบิณฑบาตกับพระสารีบุตร เป็นลูกศิษย์ ถือบาตรไป เห็นเขาชักน้ำเข้านา ถามอาจารย์ว่าน้ำนี้มีชีวิตไหม พระสารีบุตรบอกน้ำไม่มีชีวิตหรอก เด็กคิดได้นะ น้ำไม่มีชีวิต เขายังใช้ประโยชน์ได้เลย แล้วเรามีชีวิตเรามีความรู้สึกอะ คำว่ามีชีวิตความรู้สึก มันต้องมีคุณค่ามากกว่าน้ำนะ เดินไปอีก เดินไปอีก เห็นเขาคัดคันศร คันศรเขาคัดให้ตรงเพื่อใช้ยิงธนูของเขานะ ถามอาจารย์ว่าคันศรมีชีวิตไหม บอกไม่มี คันศรไม่มีชีวิตเขายังคัดให้ตรงนะ แล้วเขาใช้ประโยชน์เขาได้นะ พอมีความคิดมันกระเทือนใจมาก ส่งบาตรให้อาจารย์เลย บอกอาจารย์ออกไปบิณฑบาตเถอะ เกล็ดกระผมขอกลับกุฏิ ปัญญา มันหมุน ปัญญามันเริ่มเดินตัว จะกลับไป สามเณรอายุ ๑ ขวบมีปัญญาได้อย่างเนี่ย เห็นเขาทำอาชีพข้างนอกอะ มันเลยย้อนกลับมาในหัวใจ แล้วไม่ไปบิณฑบาตนะ คืออดอาหารเลยกลับไป ภาวนา พระสารีบุตรไปบิณฑบาตกลับมา จันเสร็จแล้ว อาหารเนี่ย คิดถึงเณรของตัวเอง จะเอามาให้เณร

พระพุทธเจ้าเล็งญาณ อนาคตังสญาณเห็นว่า สามเณรจะเป็นพระอรหันต์ ใช้ปัญญาอยู่ ปัญญามันหมุนละ ปัญญาปัญญาจากจิต ไม่ใช่ปัญญาสมองนะ ปัญญาจากจิตมันหมุนละ ก็เลยมาดักพระสารีบุตร ถามธรรมะพระสารีบุตร ให้พระสารีบุตรตอบธรรมะ พอตอบธรรมะก็ต้องคุยกับพระพุทธเจ้า เกรงใจก็ไม่กล้าไป เณรมันก็หมุนปัญญาของมันไป ถ้าปล่อยมาเณรจะไม่ได้เป็นพระอรหันต์ใจ ถ้าเอาอาหารมา เพราะอาจารย์ใช้ไหมก็ต้องเข้าไปเรียก เพราะคนนั่งสมาธิอยู่ก็ต้องออกจากสมาธิใช้ไหม ก็ต้องกันไว้ก่อน ดังนั้นปัญญาก็หมุนไป หมุนไป พอหมุนไป นี่ก็กันไว้ กันจนพระพุทธเจ้าคุยกับพระสารีบุตร แต่เนี่ยอนาคตังสญาณ มองเณรอยู่ พอเณรหมุนถึงวงรอบของมัน มรรคสามัคคีรวมตัวกัน สมุจเฉท กลายเป็นพระอรหันต์ตุ้ม เล็ก เล็กพระสารีบุตรเลย ปล่อยพระสารีบุตรเข้าไป พระสารีบุตรเข้าไป เอาอาหารไปให้สามเณร พอสามเณรจันเสร็จ พระอาทิตย์ตกไปบ่ายสองโมงแล้ว พระพุทธเจ้าเนี่ยดูเณรด้วย ดึงพระอาทิตย์ไว้ด้วย เวลามันจะหมุนไปไง

เราจะบอกว่าเณร ๑ ขวบเนี่ยเขามีปัญญา พระอรหันต์ หรือพระอริยบุคคล มันจะเกิดขึ้นมาได้ด้วยปัญญาญาณ ปัญญาญาณ ไม่ใช่ปัญญาสมองที่เราคิดอยู่นั้นนะ ปัญญาที่เราคิดอยู่นั้น เขาเรียกวิชาชีพ ปัญญาโดยสามัญสำนึก เราถึงต้องทำความเข้าใจเข้ามา ทำสมาธิให้ได้ก่อน แต่

เขบอกไม่ต้องทำสมาธิ ใช้ปัญญาไปเลย ปัญญาอย่างนี้ก็เหมือนปัญญาโจรนะ โจรมันคิดปล้น เห็นไหม มันปล้นมันก็ได้ดังคันะ แต่ของเราเนี่ยไม่ใช่ปัญญาโจรนะ โจรตรงไหน โจรที่ใจมันไป ปล้นธรรมชาติของพระพุทธเจ้าไง มันไปกล่าวตู๋ มันไปตีความ มันไปถือปี่ เห็นไหม คุณ สิทธิ ทางปัญญานะ มันถือปี่เขามา

นี่มันต้องใช้ปัญญา ปัญญามันต้องเกิดจากเรา แล้วเกิดจากเรามันเกิดอย่างไร ถ้าไม่มีสมาธิ ไม่มีฐานที่ตั้ง เราจะทำครัว เรามีครัวหรือยัง เราจะทำครัวเราต้องมีครัว ต้องมีเครื่องมือ ทำอาหารขึ้นมาได้ใช่ไหม เราจะชำระกิเลส กิเลสอยู่ที่ไหน เนี่ยพวกโยม โยมว่าเป็นโยม เราถามหน่อยสิว่า ตัวโยมอยู่ไหนลองชี้มาสิ ตัวโยมไม่มี ชี้ว่าหัวใจเป็นรณะ ไปโรงพยาบาลเขาเปลี่ยนหัวใจ ตับไตไส้ปอด เขาเปลี่ยนหมดเลยนะเขาตัดทิ้งหมดนะ เอ้าแขนขาที่เป็นโรคร้าย เขาตัดทิ้งหมดเลย

โยม : อยู่ทีจิตใช้ไหมคะ ที่พูดอย่างนี้มันอยู่ที่จิต

หลวงพ่ : จิตก็ยังไม่ใช่ จิตว่าเป็นความคิด ความคิดไม่ใช่จิต ความคิดเนี่ยเปลือกส้ม เวลาเราไปซื้อส้ม เราเอาส้มมาเรากินเปลือกไหม ทำไมเราเปลือกทิ้งล่ะ ความคิดเป็นเราไหม ความคิดไม่ใช่เรา ความคิดเป็นเปลือกส้ม มันห่อหุ้มจิตอยู่ เพราะห่อหุ้มจิตอยู่ พอเขาไปดูจิตกัน เพราะเขาไปดูที่ความคิดใจ แล้วความคิดเกิดดับ เวลาเขาซื้อส้มมา เขาแกะส้มกินเปลือกนะ โอ้วพวกนี้โง่ฉิบหายเลย ภูกินเนื้อ เพราะเขาไปดูความคิดเกิดดับ เขาไปดูที่เปลือก เขาไปดูที่ความคิดใจ ไม่ใช่จิต

โยม : แยกไม่ได้เจ้าคะ

หลวงพ่ : ไม่เป็น ยังไม่เป็น

ถ้าพุทโธ พุทโธไป หรือปัญญาอบรมสมาธิไป พุทโธ พุทโธไป พุทโธๆ ไปเนี่ย พุทโธ นี่ก็เปลือก พุทโธคือความคิดเหมือนกัน พุทโธ พุทโธเนี่ยความคิด พุทโธๆๆ เนี่ยความคิด ความคิดเห็นไหม พุทโธ พุทโธความคิด ความคิดมันละเอียดเข้าไป ละเอียดเข้าไป มันย่อยสลายเปลือกส้มได้ เข้าไปถึงเนื้อส้ม พอเข้าถึงเนื้อส้มคือตัวเรา ตัวเราคือตัวจิต

ถ้าใครทำสมาธิจะซึ่งมากเลย อ้อ เราชื่อนาย ก นะ มันจะเป็นที่ทะเบียนบ้าน แต่พอมานะ จิตเรา โอ้โฮ จิตตัวนี้เขาเรียกว่า ปฏิสนธิวิญญาณ จิตตัวนี้มันไปปฏิสนธิในไข่ พอเกิดในไข่ พอเกิดจากท้องแม่ก็มาเป็นเรา เวลาถามว่าทุกคนมันเกิดมาจากไหน ก็ตอบว่าคนเกิดมาจากท้องพ่อ

ท้องแม่ แต่ทางธรรมชาติเกิดจากกรรมของตัว ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว ทำดีมีคุณสมบัติ มีมนุษย์สมบัติ มันถึงจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ถ้ามันทำชั่วของมันก็ไปเกิดตามสถานะของมัน มันไม่เคยตาย จิตไม่เคยตาย แต่เกิดเป็นมนุษย์เนี่ยตาย หมคอายุขัย แต่ตัวจิตไม่มีอายุขัย

เด็กมีความคิดอย่างหนึ่ง คนแก่คนเฒ่ามีความคิดอย่างหนึ่ง ความคิดนี้ไม่เคยแก่ ความคิดของเด็ก ความคิดของคนแก่คือความคิดอันเดียวกัน แต่เป็นเพราะประสบการณ์ชีวิต มันเลยคิดต่างกัน แต่เสร็จแล้ว ความคิดมันทันกันได้ เห็นไหม ตัวจิตไม่เคยตาย ปฏิสนธิจิต

โยม : สร้างให้จิตดีได้ไหมคะ

หลวงพ่ : จิตดีหรือจิตชั่วอยู่ที่การกระทำ กรรมมันให้ผลไง เราทำดี เราทำดี เราทำดีบ่อยๆ จนเป็นนิสัย ไปเกิดก็ไปเกิดในที่ดี ลูกทำไม ลูกเราบางคนทำไมไม่คิดดี บางคนเป็นคนดี เขาเรียกว่าคุณภาพของจิต วุฒิภาวะ จริตนิสัย โดยธาตุ น้ำมันเบนซิน น้ำมันโซล่า น้ำมันแก๊สโซฮอลล์ มันต่างกันเห็นไหม พอเราเกิดมาโดยธาตุ ถ้าเราเป็นเบนซิน ความคิดของเราเบนซินนะโวไฟ ความคิดของโซล่า ขึ้นเวลาภาวนาไปมันจะหลากหลายมาก แต่น้ำมันทั้งหมดให้ผลเป็นพลังงาน

จิตทั้งหมด การประพฤติปฏิบัติเริ่มต้น ต้องกลับไปสู่พลังงานคือตัวของจิต คือกลับไปสู่กรรมฐาน ไปสู่จิตเดิมแท้ ไปสู่สัมมาสมาธิ แล้วพอเป็นสัมมาสมาธิแล้ว เขาเรียกโดยธาตุ โดยธาตุคือคุณสมบัติของน้ำมันอะไร เราจะทำอะไรต่อไป การปฏิบัติมีครูบาอาจารย์ ท่านจะคอยชี้แนะไง ก็บอกว่า มันพัฒนาของมัน ด้วยกรรมดีกรรมชั่ว แล้วกรรมดีกรรมชั่ว เจริญมีสองด้าน ทุกดวงใจที่เกิดมามีดีมีชั่วในตัวมันเอง ไม่มีใครทำดีข้างเดียวหรือทำชั่วข้างเดียว ทุกดวงใจเคยทำดีมา เคยทำชั่วมา ชีวิตเราเลยลุ่มๆ ดอนๆ

โยม : เลยมีคนพยายามจะแก้กรรมเจ้าคะ พยายามทำให้จิตดีอย่างเดียวเจ้าคะ แก้กรรมกันใหญ่เลยเจ้าคะ

หลวงพ่ : แก้อย่างไรละ

โยม : เห็นเขานั่งญาณแล้วเขาบอกว่า ให้เอา.. มีหลากหลายวิธีเจ้าคะท่าน

หลวงพ่ : โภกหมด กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโน กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นแดนเกิดนะ กรรมเป็นแดนเกิด กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นที่พึ่งอาศัย การเกิดเป็นมนุษย์ เราต้องมีอาหาร การเกิดเป็นเทวดา อาหารของเขาคือวิญญานอาหาร การเกิดของสัตว์เดรัจฉาน การเกิดในนรก

อเวจี การเกิดในเป็นเทวดา อินทร์ พรหม มันต้องมี เกิดเป็นอะไร กินอาหารอะไร ใช้ชีวิตอย่างไร

จะนั้นกรรม แก้ได้โดยพระพุทธเจ้า กรรม การกระทำ กรรมก็แบมันออก กรรมก็แบมันแบมันแบที่จิตนี้ไง กรรมจะแก้ได้ด้วยวิปัสสนาญาณเท่านั้น เพราะเป็นพระโสดาบัน เป็นพระสกิทาคา พระอนาคาแล้ว กรรมตามมาไม่ได้ กรรมมันจะตัดได้ด้วยมรรคญาณ กรรมที่แก้อย่างนั้น มันเป็นไปได้ไม่ได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ที่เขาแก้กรรม นั้นโกหกหมด แก้กรรมเหมือนการเข้าทรง เราเป็นเจ้าเข้าทรง โยมมาหาเรา มาทำบุญแล้วอธิษฐานเอา โยมกลับบ้านสบายใจ กรรมหายหรือยัง แล้วไปแก้กรรมก็ไปทำอะไร เหมือนพิธีไปทรงเจ้าโหม

โยม : ทรงเจ้าค่ะ

หลวงพ่ : เหมือนกันเปี้ยะเลย พระพุทธเจ้าสอนนะ ให้ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเราชาวพุทธถือมงคลดินขาว ไม่เชื่อในสังขาร เราขาดจากพุทธมามกะ แล้วพวกนั้นนะ เป็นพระเป็นเจ้า สอนเขาทำอย่างนั้นนะ พระพุทธเจ้าสอนหรือเปล่า

โยม : ไม่ได้สอนเจ้าค่ะ

หลวงพ่ : เขาเองจากขาดจากพระตั้งแต่เขาทำแล้ว แต่พวกเรานั้นไม่มีวุฒิภาวะ ไม่กล้าไปพูดกับเขาไง

โยม : อ้อ ไซ้เจ้าค่ะ

หลวงพ่ : มันเป็นธุรกิจ

โยม : เพราะว่าเขาใส่เสื้อผ้าไม่เหมือนเรา เขาใส่คล้ายๆ ท่านเจ้าค่ะ เราก็ไม่กล้าพูด

หลวงพ่ : เราจะบอกเลยนะ ไอ้เรื่องนี้เราพูด แต่เราพูดเราไม่ออกไปยุ่งข้างนอกเพราะอะไร เพราะมันเป็นเรื่องผลประโยชน์นะ แต่เราพูดเนีย พอเราพูดเสร็จแล้วไป เขาบอกว่าพระ แมลงวันไม่ตอมแมลงวัน แต่ความจริงมันไม่ใช่

พระพุทธเจ้าบอกไว้นะ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เป็นเจ้าของศาสนา เวลาพระพุทธเจ้าจะนิพพาน มารมาคลอใจ ไฉน มารเอ๋ยเมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ยังไม่สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วง กล่าวแก้คำจาบจ้วง กล่าวแก้การกระทำผิดๆ เนี่ย เรายังไม่ปรินิพพาน เมื่อใด ภิกษุ

ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เข้มแข็งสามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วง ของลัทธิต่างๆ ได้ อีก 3 เดือนข้างหน้าเราจะปรินิพพาน

เวลาเราพูดตรงเนี่ย เขาบอกว่าเราพูดอย่างนี้ เราพูดถึงการผิดถูก เราพูดโดยชัดเจน อาจารย์พูดได้อย่างไร บอกพระพุทธเจ้าสั่งกูไว้ พระพุทธเจ้าบอก ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา กล่าวแก้คำจาบจ้วง การกระทำผิด การกระทำที่เหลวไหลต่างๆ เราพูดตามธรรมวินัย พระพุทธเจ้าสั่งกูไว้ ให้กูพูด และเราพูด เราพูดตามหลักการ อันนี้คนไปหาผลประโยชน์อย่างนั้นนะ อย่างที่โยมพูดนะ เขาแต่งตัวเหมือนเรา โยม ไม่กล้าพูด ทำไมพูดไม่ได้

ถ้าพระทำผิด แล้วเราบอกว่าผิดถูกตามหลักการ เราได้บุญนะ เราเป็นคนรักษาศาสนาไว้ แต่นี้พอเราพูดไป เอ้า อย่างเรานี้พระประพฤติดูไม่ดี เราหาแต่ผลประโยชน์ พอโยมมาพูดกับเรา ว่าเราทำไม่ถูกนะ เราเสียผลประโยชน์นะ เราไม่ได้เสียผลประโยชน์คนเดียว เพราะผลประโยชน์จะเกิดขึ้นมา มันต้องมีทีมงาน ไอ้ทีมงานเนี่ยมันจะไปยุ่งกับพวกโยมไง เราก็เลยไม่กล้าไง ไม่กล้าเพราะว่ามันเป็นแก๊งค์อิทธิพล มันเป็นผลประโยชน์ร่วมกัน มันเป็นอย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นป๊อบเราก็ไม่ไปยุ่งกับเขา

เรื่องอย่างนี้มันแบบว่า เพราะพระพุทธศาสนามันมีตั้งแต่สมัยสุโขทัย พอมีในสมัยสุโขทัย มันมีมามันเลยเป็นวัฒนธรรม เข้าไปในเส้นเลือดของพวกเรา ว่าเจอพระเจอเจ้าเราจะเคารพบูชา ถ้าเจอพระเจอเจ้าเราเคารพบูชาเนาะ ถ้าเจอแพะเจออะไรเราก็ไม่เอาอะ เพราะในสังฆกรรมนะ ภิกษุ นานาสังวาส ความเห็นแตกต่างกัน ลงสังฆกรรม สังฆกรรมนั้นเป็นโมฆะ สังฆกรรมนั้นต้องมีภิกษุที่มีทิวฐิเสมอกัน มีความเห็นเสมอกัน ภิกษุไปปฏิบัติแล้ว สังฆกรรมนั้นมันถึงจะมีผล

ฉะนั้นถ้ามีอย่างนั้นป๊อบ มันค้านกันได้ อันนี้มันก็อยู่ที่หัวหน้า อยู่ที่หัวหน้า เราอยู่กับครูบาอาจารย์มา ครูบาอาจารย์ท่านฝึกมาอย่างนี้ แล้วครูบาอาจารย์ท่านคอยดูแล หลวงตาท่านจะไปอย่างที่ว่าท่านจะไป ท่านไปดูตรงนี้แหละ เพราะคนเรานะอย่างที่เราพูดนะ ดีเดี๋ยวมันก็ชั่ว ชั่วเดี๋ยวมันก็ดี มันกลับกลอกได้ ฉะนั้นถ้าเราปฏิบัติไปแล้วถ้าถึงจุดหนึ่ง ถ้าจิตมันเป็นตามความเป็นจริงนะ ความดีความชั่วทั้งหมดเกิดมาจากความติดโนกรรม ถ้ามโนกรรมนะมันใสสะอาดบริสุทธิ์แล้ว ความคิดชั่วมันเกิดจากใจดวงนี้ไม่ได้ มันจะทำความชั่วได้อย่างไร ในเมื่อต้นเหตุของความคิด ต้นเหตุเนาะ ต้นเหตุของการกระทำมันยังชั่วอยู่

ครูบาอาจารย์ท่านพยายามประพฤติ พยายามจะสร้าง สร้างกันตรงนี้ไง สร้างเข้าไปถึงจิตจิตเลย เข้าไปถึงต้นข้าวของความคิดเลย มารเอย เธอเกิดจากการดำริของเรา เราจะได้ไม่เห็นเจ้าอีก

แล้ว เจ้าจะเกิดกับใจเราอีกไม่ได้เลย คำรินะ แต่ปัจจุบันนี้ความคิดนี้ เห็นไหมศาสตราจารย์ด็อกเตอร์ต่างๆ ความคิดเยอะมากเลย แต่ทำไมมันทำร้ายตัวมันเองล่ะ ถ้าคนมันรักดี คนมันใฝ่ดีนะ ทำไมมันไม่เอาตัวมันรอดล่ะ

โจรเลือนอกมันเยอะนะ ความรู้มันมากมหาศาลเลยนะ แล้วมันทำร้ายตัวมันเอง ทำร้ายตัวเองด้วยความชั่วใจ ทำดีทำชั่วเจ้าตัวรู้ คนทำก่อนคนนั้นรู้ ใครทำความชั่ว คนนั้นต้องรู้ว่าชั่ว ต้องดี แต่มันใส่หน้ากากอะ ฉะนั้นถ้าคนเราดี คนรักตัวเอง คนที่มันรักตัวเองต้องทำความดีเพื่อเราใช้ไหม เราว่าเรารักเรา แต่เราเอาไฟเผาเราล่ะ เราเป็นคนดีหรือ

โยม : เราก็อไม่รักตัวเอง..

หลวงพ่ : นั้น เขาไม่รักเราไง เขาไม่รักตัวเองใช้ไหม นั้นเราเป็นคนดีหรือ เพียงแต่โลกๆ เป็นอย่างนั้นไง สังคมมนุษย์เป็นสัตว์สังคม สิ่งที่มีมันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้น เราดูนะ ดูหนังดูละครแล้วย้อนดูตัว คือเราไม่ทำอย่างนั้น เขาทำอย่างนั้น เราไม่ทำอย่างนั้น เราอยู่ในวงการพระเรารู้ อย่างที่โยมพูดนะ เรารู้เยอะมาก อันนี้เพียงแต่เขาทำกัน เราไม่ทำกับเขา เราไม่เอากับเขา แล้วไม่เอากับเขาแล้ว เราพยายาม ประสาเราเนี่ย เรามีจุดยืนของเราแล้ว ไม่ใช่ว่าเราไม่ทำแล้ว เราจะอยู่แค่นี้ไง เราไม่ทำแล้ว เราจะต้องสร้างคนไง เราต้องสร้างพระขึ้นมา สร้างสิ่งต่างๆ ขึ้นมา ถ้าผู้นำไม่ดีเนี่ย มันสร้างไม่ได้

แม่ปุอะ ลูกเดินตรงๆ สิ ก็แม่มันเดินคดนี่ ลูกเดินตรงๆ สิ แม่ปุมันต้องเดินให้ตรงก่อน แล้วมันจะเอาลูกมันเดินไป ถ้าแม่ปุยังเดินไม่ได้ มันจะเอาลูกมันเดินไปได้อย่างไร ฉะนั้นอย่างที่ว่าแก้กรรม แก้กรรมนะ เป็นไปไม่ได้

โยม : ได้อย่างเดียวคือการวิปัสสนา

หลวงพ่ : ไซ้ มันเป็นไปไม่ได้ แต่นี่อย่างครูบาอาจารย์ของเรา มันมีบางองค์นะ คำว่าแก้กรรมของท่าน ท่านทำให้หนักเป็นเบา ถ้าท่านมีเล็งญาณ ท่านเล็งญาณของท่าน ท่านแก้ของท่าน มีบางองค์ทำได้ๆ ทำได้แล้วก็ทำของเขา ถ้าการแก้กรรมอย่างนี้ เขาแก้กรรมเพื่อเสริมบารมี พวกพระโพธิสัตว์ที่มารื้อสัตว์ชนสัตว์ เขาทำของเขาแล้ว พวกนี้จะไม่มีผลประโยชน์ ส่วนใหญ่พวกนี้จะไม่มีผลประโยชน์เลย

ถ้าคนทำเพื่อเป็นบุญกุศลนะ แต่ถ้าเป็นทุจริตเนี่ยนะ มันเป็นการสร้างภาพ เป็นไปไม่ได้หรอก ฉะนั้นการแก้กรรมหรือไม่แก้กรรม ถ้าเป็นเราเนี่ยเราไม่ต้องทำตรงนั้นเลย เราเอาตัวเรา

ถามตัวเองว่ามีความสุขไหม เราหาความสุขของเรา เราจะพยายามหาความสุขของเรา แล้วความสุขนะ โยมหาไม่เจอหรือหาไม่เจอ

แต่ถ้าโยมกลับไปบ้านนะ แล้วปิดประตูให้หมดนะ แล้วนั่งเฉยๆ นี่ เดี่ยวความสุขเกิดมันขึ้นมาจากหัวใจของเรา ความสุขหาได้จากกลางหัวอกเรานี่ ความสุขไปหาที่อื่น ไม่เจอ ไม่เจอ ไม่เจอ ถ้าจิตสงบขึ้นมานะ ค่าของเงินไม่มีความหมายเลย ความสุขจะหาได้ต่อเมื่อในความรู้สึกเรา การพักผ่อนที่ดีที่สุดคือ พักผ่อนนอนหลับที่บ้าน คือพักผ่อนดีที่สุด ความสุขจะหาได้ท่ามกลางทรวงอกเรา ของที่อื่นไม่มี พุทโธ พุทโธ พุทโธ เนี่ย ปัญญาอบรมสมาธิเนี่ย ทำตรงนี้เข้ามา เงินทองซื้อไม่ได้

มรรคผลนิพพานซื้อได้นะ เศรษฐีโลกมันซื้อไปหมดแล้ว ความดีเงินซื้อไม่ได้ ต้องทำเองหมด ทุกอย่างต้องทำเองหมด แล้วถ้าทำเองอะ ย้อนกลับมาที่นี้ เราทำเองหมดของเรา ถ้าทำได้นะ แล้วทำได้ ทำได้หมด มันอยู่ที่ความเข้มแข็งใจ เพราะการนั่งสมาธิเอาชนะตนเองเนี่ย นั่งเฉยๆ เวลาเราทำงานเราบ่นกันว่าทุกข์ว่ายาก แล้วนั่งเฉยๆ ทำไมมันทำไม่ได้ เวลาทำงานก็บ่นว่าเหนื่อย นั่งเฉยๆ มันก็ไม่ยอมทำ

โยม : หลายคนหลับ เจ้าค่ะ

หลวงพ่ : ตั้งสติไว้

โยม : บางทีต้องเผชิญกับปัญหาข้างนอกทำงานเจ้าค่ะ พวกเราต้องใช้เงินนะเจ้าค่ะ ก็ต้องไปทำงานข้างนอก ก็ไปเจอเรื่องราวมากมาย ก็เลย..

หลวงพ่ : อันนี้มันเป็นทางเลือกนะ เพราะสิทธิทุกคนมีสิทธิเลือกหมด สิทธิเลือกใช้อย่างเช่นเรานะ อย่างพวกที่มาบวช ถ้าทางโลกบอกคนที่มาบวชนี่คือคนจนตรอก คือคนที่ไม่มีทางไป แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่ะ บวชอยู่กับเราเนี่ย มีแต่ผู้ที่มีตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่ๆ ทั้งนั้นเลย เออร์ลี่ออกมาบวชเลย ทั้งนั้นเลยนะ เขาแบบว่าเขาได้ของเขา เขามีของเขาพร้อมทุกอย่างแล้ว แต่เขาหาความสุขไม่เจอ เขาสละเลย แล้วมาบวชอยู่เนี่ย ผู้บริหารทั้งนั้นนะ แล้วคັນหาของเขา เขาจะหาความสุขของเขา แล้วมาแล้วทุกข์ใหม่ ทุกข์ เพราะในการลงทุน การกระทำมันต้องลงทุนลงแรงทั้งนั้น เราบังคับตัวเราเองนะ ทุกข์ใหม่ (เทปสิ้นสุดเพียงเท่านี้)

